

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **J. F.**, narozena X,
bytem X,
zastoupena JUDr. Vlastimilou Kaufmannovou, advokátkou,
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupen JUDr. Danielem Volákem, advokátem,
sídlem Jiráskova 413, 436 01 Litvínov,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2021, č. j. KUUK/042693/2021/ZPZ,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 31. 3. 2021, č. j. KUUK/042693/2021/ZPZ, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2021, č. j. KUUK/042693/2021/ZPZ, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín (dále jen „magistrát“) ze dne 26. 2. 2021, č. j. MDC/22298/2021. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění účinném do 31. 1. 2021 (dále jen „zákon na ochranu zvířat“), kterého se dopustila tím, že dne 4. 11. 2020 v X č. p. X v době od 13:30 do 15:00 hodin jako chovatelka psů plemene pražský krysařík (celkem deset zvířat, z toho osm psů a dvě feny) nevytvořila přiměřené podmínky pro zachování jejich fyziologických funkcí a biologických potřeb tak, aby nedocházelo k bolesti, utrpení a poškození zdraví zvířat, čímž porušila § 13 odst. 1 s odkazem na § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat, neboť chovala zvířata v nevhodných podmínkách (znatelný pach zvířat v prostorách domu, minimální úklid, na podlaze kuchyně psí exkrementy, zbytky granulí, ucpávání análních žláz, přerůstání drápů). Za tento přestupek magistrát podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a podle § 27 odst. 12 písm. a) zákona na ochranu zvířat uložil žalobkyni pokutu 10 000 Kč. Současně magistrát podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla ve své žalobě, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, když potvrdil rozhodnutí magistrátu, že žalobkyně byt z nedbalosti týrala zvířata. Žalobkyně na základě výhrad Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Ústecký kraj (dále jen „KVSU“) změnila chovatelské zařízení pro psy (klece), ve kterém jsou domečky, miska na vodu a žrádlo. Klece jsou velké a prostorné, umístěné v domě ve vytápěných prostorech. Psi pro svůj pohyb mají k dispozici plochu o rozměrech 250 m², která zahrnuje dvůr, terasu i zahradu. Prostory jsou denně dezinfikované přípravky doporučenými KVSU (chloramin, savo a sanitol). Žalobkyni ohledně chovu psů navštěvuje veterinář MVDr. D. N., který se o chov žalobkyně řádně stará po zdravotní stránce a zná i prostředí, ve kterém psi žijí. MVDr. N. nikdy nezjistil, že by psi byli týráni nebo chováni v nevhodných podmínkách, jak dovozuje žalovaný a tvrdí KVSU. Psi žalobkyně nikdy neměli potíže s ucpáváním análních žláz, uši jsou pravidelně čištěny, drápy pravidelně stříhány, exkrementy se během dne několikrát odstraňují. Většina psů má věk nad 10 let, přičemž dle žalobkyně každý pejskař ví, že by se takového věku psi nedožili, kdyby žili v nevhodných podmínkách a neměli řádnou péči.
3. Žalobkyně namítla, že žalovaný, aniž by objektivně věc posoudil, opsal pouze to, co uvedl v prvostupňovém rozhodnutí magistrát, který vycházel z kontrolního protokolu KVSU ze dne 4. 11. 2020. Žalobkyně navrhovala, aby byl ve správním řízení vyslechnut MVDr. N., který jako ošetřující veterinář zná nejlépe zdravotní stav psů i jejich chovatelské prostředí. Žalovaný však bere zkušeného veterináře jako komerčního veterináře. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí obsáhle zabýval tím, že věc posoudil odborný pracovník KVSU MVDr. M., ale již se dle žalobkyně nezabýval tím, že to, co je uvedeno v protokolu KVSU ze dne 4. 11. 2020, je neobjektivní a že MVDr. M. se zdravotním stavem psů nezabývala, protože je neprohlížela, přičemž své závěry nemá podloženy žádným důkazem. Žalobkyně tvrdí, že chová psy ve vhodných podmínkách, v domě neexistuje žádný znatelný pach zvířat, několikrát denně se uklízí, psi nemají ucpané anální žlázy ani přerostlé drápy. Při

kontrole dne 4. 11. 2020 psi měli vhodné podmínky pro zachování jejich fyziologických funkcí a biologických potřeb. Dle žalobkyně v žádném případě nedochází k bolesti, utrpení a poškozování zdraví psů. Žalovaný vycházel dle žalobkyně z neobjektivního protokolu KVSU, když při kontrole dne 4. 11. 2020 MVDr. M. nepostupovala jako úřední veterinární lékařka v souladu se svým posláním, právními předpisy a povinnostmi. Závěry MVDr. M. nejsou podloženy žádnými důkazy a jsou v rovině domněnek. Žalobkyně při kontrolním šetření dne 4. 11. 2020 ukázala MVDr. M. nové chovatelské zařízení (klece), do kterých žalobkyně investovala nemalé finanční prostředky. Veškeré inovace, které byly provedeny, však nejsou v protokolu KVSU uvedeny, přičemž žalobkyně dokládá fotodokumentací, že zoohygienické podmínky pro chov psů jsou vhodné a že psi nejsou týráni.

4. Žalobkyně namítala, že rovněž fotodokumentace, kterou provedla MVDr. M., je neobjektivní a zavádějící, protože z ní nelze vycházet a brát ji jako důkaz. Žalobkyně upozornila, že pražský krysařík je jemný a mazlivý pes, který je oddán svému pánovi a naopak je nedůvěřivý a bojácný ve vztahu k cizím lidem. MVDr. M. přistupovala k fotografování psů neprofesionálně, psi byli vystrašení, báli se. Tomu dle žalobkyně odpovídá výsledek fotografování.
5. S ohledem na v žalobě uvedené vady správního řízení, které se týkaly i rozhodnutí magistrátu, požadovala žalobkyně, aby bylo zrušeno nejen napadené rozhodnutí žalovaného, nýbrž i prvostupňové rozhodnutí magistrátu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost. Žalovaný konstatoval, že ze zákona na ochranu zvířat a ze zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) plyne, že v případě, kdy příslušný orgán veterinární správy v odborném vyjádření konstatuje, že došlo k týrání zvířat, musí být toto jeho vyjádření správním orgánem respektováno a jde o stanovisko závazné. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný nemají pravomoc takové odborné stanovisko zpochybnit a rozhodnout diametrálně odlišně, tedy že k týrání zvířete nedošlo. Na základě tohoto odborného závazného stanoviska je následně rozhodováno o tom, kdo újmu zvířeti způsobil a jaká má být uložena sankce. Veterinární kontrola je dle žalovaného ze své podstaty neopakovatelný úkon, přičemž kontrolní zjištění v místě a čase je jedinečné.
7. Žalovaný upozornil, že na úseku zákona na ochranu zvířat kontrolu vykonávají pověření inspektoři krajských veterinárních stanic s odpovídající nejvyšší možnou kvalifikací, přičemž pouze tito úřední veterinární lékaři, potažmo krajská veterinární stanice jsou oprávněni ve správním řízení určit, zda k týrání zvířat dochází, či nikoliv. Názor komerčního veterináře není v daném řízení závazný a není možné takový názor považovat za nadřazený názoru úředního veterinárního lékaře. Nadto v případě komerčního veterináře nejde o názor nestranný, neboť tento veterinář je vázán na objednatele. Jiný důkazní prostředek na podporu svých tvrzení žalobkyně nenavrhl.
8. Dle žalovaného se žalobkyně opakovaně pokouší zpochybnit odbornost, kompetentnost a nepodjatost MVDr. M., která však byla velmi podrobně pojednána MVDr. Zdeňkem Semerádem ústředním ředitelem Státní veterinární správy v rozhodnutí ze dne 23. 6. 2021, č. j. SVS/2021/069697-G.

9. Důkaz fotodokumentací přiloženou k žalobě považuje žalovaný za irelevantní, neboť tento důkaz není blíže specifikován.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný sdělil soudu, že souhlasí s rozhodnutím bez jednání, a žalobkyně nesdělila ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání, ačkoliv byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen. Nadto soud konstatuje, že tímto rozsudkem došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., přičemž v takovém případě soud může rozhodnout bez jednání, i když by s takovým postupem některý z účastníků nesouhlasil.
11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Podle § 22 odst. 1 písm. m) zákona na ochranu zvířat *„podávají krajské veterinární správy obecním úřadům obcí s rozšířenou působností podněty k projednávání přestupků a správních deliktů vyplývajících z porušení povinností uložených chovatelům a ostatním fyzickým nebo právnickým osobám na úseku ochrany zvířat.“*
14. Podle § 24a odst. 5 zákona na ochranu zvířat platí, že *„obecní úřad obce s rozšířenou působností si vyžádá v řízení o přestupku odborné vyjádření krajské veterinární správy, které je pro toto řízení závazné. Je-li řízení zahájeno z podnětu krajské veterinární správy a součástí podnětu je i odborné vyjádření, další odborné vyjádření se nevyžaduje.“*
15. Podle § 149 odst. 1 správního řádu platí, že *„závazným stanoviskem je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.“* § 149 odst. 7 věta první a druhá správního řádu pak stanoví, že *„směřuje-li odvolání proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků.“*
16. Soud shledal, že v nyní posuzované věci bylo správní řízení zahájeno na základě podnětu KVSU ze dne 15. 12. 2020, č. j. SVS/2020/144285-U, který zároveň obsahoval i odborné vyjádření ve smyslu § 24a odst. 5 zákona na ochranu zvířat, které dle názoru soudu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

naplňuje definiční znaky závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Ke stejnému závěru dospěla i judikatura Nejvyššího správního soudu (viz například rozsudek ze dne 14. 10. 2010, č. j. 7 As 46/2010-54). Závěry vyplývající ze zmiňovaného odborného vyjádření KVSU převzal magistrát do odůvodnění svého rozhodnutí, přičemž žalobkyně v odvolání proti tomuto rozhodnutí magistrátu uplatnila mimo jiné i námitky směřující právě proti závěrům vyplývajícím z odborného vyjádření KVSU. Žalobkyně v odvolání mimo jiné uvedla, že nesouhlasí s opětovným udělením pokuty za stejný přestupek s tím, že chovatelské zařízení prošlo změnami, psi mají velké světlé klece, kde jsou ubytováni a pravidelně venčeni. Dále žalobkyně v odvolání uvedla, že ji pravidelně navštěvuje MVDr. N., který zná celý chov jejích psů, a není si vědom, že by zvířata byla týrána či zanedbávána, když MVDr. N. dohlíží na zdravotní stav zvířat, kterým je poskytnuta veškerá zdravotní péče, co potřebují. Žalobkyně dále v odvolání upozornila, že uši jsou zvířatům čistěny a drápy zastříhávány dle aktuálního růstu.

17. Soud shledal, že žalovaný sice v napadeném rozhodnutí upozornil na povahu odborného vyjádření KVSU jakožto závazného stanoviska pro správní orgány posuzující přestupek ohledně týrání zvířat, aniž by však respektoval postup stanovený v § 149 odst. 7 správního řádu. Jelikož odvolání žalobkyně směřovalo proti obsahu závazného stanoviska KVSU, byl žalovaný povinen v rámci odvolacího řízení si vyžádat potvrzení nebo změnu odborného vyjádření (závazného stanoviska) KVSU ze strany Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy (dále jen „ÚVS“), což neučinil. Soud nepřehlédl, že část změn chovatelského prostředí popisovaná žalobkyní v odvolání zřejmě nastala až po kontrole provedené KVSU dne 4. 11. 2020. Žalobkyně v odvolání například uvedla, že psi mají velké světlé klece, přičemž soud zjistil, že se zřejmě jedná o nové klece (kotce), o kterých se žalobkyně zmiňovala ve své výpovědi před magistrátem dne 22. 2. 2021, kdy uvedla, že tyto nové kotce ještě KVSU neviděla. Soud konstatuje ve shodě s žalovaným, že taková zlepšení podmínek chovu zvířat nastala až po kontrole KVSU dne 4. 11. 2020 pochopitelně nemají vliv na posouzení, zda došlo k přestupku, či nikoli, nicméně z odvolání žalobkyně plyne, že změn v chovatelském prostředí bylo vícero, přičemž v odvolání byly uvedeny i další námitky zpochybňující správnost odborného vyjádření KVSU, jak bylo popsáno výše. Soud přisvědčuje tvrzení žalovaného ve vyjádření k žalobě, že veterinární kontrola je ze své podstaty neopakovatelný úkon, přičemž kontrolní zjištění v místě a čase je jedinečné. Soud však dodává, že jedinečnost kontroly nemění nic na tom, že bylo třeba v daném případě v odvolacím řízení vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od ÚVS, která se mohla zabývat tím, zda podklady shromážděné KVSU jsou s přihlédnutím k odvolacím námitkám žalobkyně dostatečným podkladem pro závěr KVSU, že došlo k týrání zvířat, k čemuž de facto odvolací námitky směřovaly.
 18. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, *„jestliže odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si v souladu s § 149 odst. 4 (nyní § 149 odst. 7 – pozn. soudu) správního řádu z roku 2004 vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.“* Žalovaný postupoval v rozporu s § 149 odst. 7 správního řádu, v čemž soud shledává podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
 19. Výše popsaná procesní vada je důvodem, pro který soud přistupuje ke zrušení napadeného rozhodnutí. Za této situace považuje soud za nadbytečné zabývat se dalšími námitkami
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobkyně, když prakticky všechny žalobní námitky směřovaly proti obsahu závazného stanoviska KVSU, přičemž těmito námitkami by se měla v první řadě zabývat ÚVS, od které by měl žalovaný v dalším řízení vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska KVSU. Hodnocení dalších žalobních námitek proto považuje soud za předčasné s ohledem na subsidiaritu soudního přezkumu.

20. Pro úplnost soud uvádí, že si je vědom skutečnosti, že žalobkyně v žalobě explicitně nenamítala vadu řízení spočívající v tom, že žalovaný v rozporu s § 149 odst. 7 správního řádu nevyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska KVSU, nicméně ze žalobních námitek je zjevné, že prakticky všechny směřují ke zpochybnění závěru žalovaného, že došlo k týrání zvířat v důsledku nevyhovujícího chovatelského prostředí, tedy žalobní námitky potažmo zpochybňují správnost závazného stanoviska KVSU, z něhož vycházel žalovaný v napadeném rozhodnutí.
21. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, uvedl, že *„krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).“* Soud se ztotožňuje s citovaným judikátem, přičemž v poměrech posuzované věci konstatuje, že soudem zjištěná vada spočívající v nevyžádání potvrzení nebo změny závazného stanoviska od ÚVS znemožňuje soudu přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, které zpochybňovaly závěr KVSU převzatý žalovaným, že došlo k týrání zvířat ze strany žalobkyně. Za situace, kdy odvolací námitky žalobkyně směřovaly vůči závaznému stanovisku KVSU, neměl žalovaný kompetenci sám si posoudit odvolací námitky žalobkyně bez toho, aby vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od ÚVS. Jestliže žalovaný sám posuzoval odvolací námitky směřující proti závaznému stanovisku KVSU, dopustil se podstatné vady řízení, jež mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož odůvodnění napadeného rozhodnutí mělo být založeno právě na závazném stanovisku ÚVS, což nebylo splněno.
22. Soud dodává, že problematikou vady řízení spočívající v nevyžádání potvrzení nebo změny závazného stanoviska od ÚVS jakožto nadřízeného orgánu krajské veterinární správy se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č. j. 7 As 46/2010-54, ve kterém ve shodě s názorem zdejšího soudu dovodil, že je třeba přistoupit ke zrušení rozhodnutí odvolacího správního orgánu i za situace, kdy žalobce v žalobě sice výslovně na tuto vadu řízení neupozornil, nicméně zpochybnil závěry odvolacího správního orgánu týkající se otázek, ke kterým se měl vyjádřit nadřízený orgán krajské veterinární správy.
23. Soud tedy shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Soud nepovažoval za potřebné ani účelné, aby zároveň zrušil i prvostupňové rozhodnutí magistrátu, jak se toho domáhala žalobkyně, jelikož soudem zjištěná výše popsaná vada řízení (nevyžádání závazného stanoviska) se vztahovala výlučně k rozhodnutí žalovaného, nikoli k rozhodnutí magistrátu. Soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
24. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu, z částky 6

200 Kč za dva úkony právní služby právní zástupkyně žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – písm. d)] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu za zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jelikož s tímto návrhem nebyla žalobkyně úspěšná, když její návrh byl zamítnut.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. října 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu